

Jarmo Kuittinen

GRZNAJAN

I H M I S S U S I

Groznajan ihmissusi

Jarmo Kuittinen

GRZNAJAN

I H M I S S U S I

Copyright © 2013 Jarmo Kuittinen

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN-13: 9789522867810

Tarina vie sinut kauas arjesta ja kuljettaa syvälle Venäjän ikivanhaan metsään, jossa voimme kokea vielä uskomattomia seikkailuja. Tarina odottaa sinua, jos osaat päästää mielikuvituksesi valloilleen ja unohtaa hetkeksi todellisuuden asettamat muuri sekä sallia fiktion tunkeutua syvälle omaan ajatusmaailmaasi.

Prologi

”Keskellä Venäjän pimeintä korpea, Groznajan kylän laidalla Vlad seurasi silmä tarkkana ikivanhaa havumetsikköä, jota täydenkuun säteet valaisivat oksien väleistä. Vlad tiesi, että häneltä on aika loppumassa. Kaivokseen johtava luukku olisi löydettävä nopeasti ennen kuin hänet huomataan. Kannettava säteilytutka varoittaisi hieman ennakkoon, jos lauma saapuisi lähistölle, mutta Genesisksen saapumisen hän ehkä tietäisi vasta, kun olisi liian myöhäistä. Koulutettu tappaja alkukantaisilla vaistoilla on ylivoimainen ase luonnossa, jota vastaan paljain käsin ei ole mitään mahdollisuuksia.

Vlad liikkui hitaasti pitkin kuun valaisemaa kuivunutta puron pohjaa varoen synnyttämästä ylimääräistä ääntä. Yhtäkkiä hän huomasi jonkin matkan päässä edessä liikehdintää. Jokin liikkui puron vierustaa pitkin ja tuli suoraan kohti häntä. Vlad painautui matalaksi ja näki kuinka arviolta 150 metrin päässä kaksi keltaisena hohtavaa silmää etsivät kuumeisesti häntä, Genesis. Se ei ole vielä nähnyt Vladia, mutta tiesi olevansa lähellä saalistaan. Viimeistään haju paljastaisi Vladin läsnäolon, tuulen suunta oli kuitenkin suotuista. Vlad näki nyt myös etsimänsä luukun, jonne oli matkaa 50 metriä eteenpäin. Jos Genesis kääntyisi metsään, niin Vlad ehtisi ehkä ajoissa saada luukun auki ja pääsisi sisään.

Genesisksen muodot näkyivät osittain kuun valossa ja saivat aikaan pelonsekaisen kunnioituksen. Pitkänomaiset raajat, joita peitti paikoittain tuuhea harmaa karvoitus, yhdistyivät lihaksikkaaseen ja osin kaljuun kehoon. Pää oli kuin apinan ja suden pääkallon risteytys. Ei ole siis ihme, että sitä kutsutaan ihmissudeksi. Kuono haisteli ilmaa ja välillä se kulki kahdella, välillä neljällä jalalla, loikkiessaan kivien ja kaatuneiden puunrunkojen ylitse, suunnatessaan kohti metsää. Samalla, kun Genesisksen hohtavat silmät himmentyivät metsän varjoon, alkoi Vladin

säteilytutka ulvomaan. Lauma oli saanut hänestä vainun ja oli tulossa nopeasti kohti. Samassa silmänräpäyksessä myös Genesiksen silmät ilmestyivät näkyviin varjosta. Vlad erotti nyt sen keltaiset hampaat, jotka paljastuivat Genesiksen raivoisasta irvistyksestä, syvän murinan saattelemana. Luukulle oli päästävä ja nopeasti. Nyt tai ei koskaan, oli aika juosta!”

Luku 1

Groznaja

Groznajan kylä, Venäjän vankimielisairaala Vorsnakoj. Viimeinen sijoituspaikka äärimmäisen vaarallisille potilaille klo 03.55

Vladimir oli juuri päättämässä vartiointikierrostaan sairaalan ulkopuolella koiransa, Milan kanssa. Vlad, kuten ystävät häntä lyhentäen kutsuvat, oli pysähtynyt sairaalan pohjoiskulmaukseen ja kaivoi pitkän öljykangastakkinsa povitaskusta savukkeet sekä tulitikut. Mila ei kiinnittänyt huomiota tupakkaa kaivavaan isäntäänsä, vaan katseli tarkasti vuoren rinnettä alaspäin metsänreunaan, josta voisi milloin tahansa saapua vaara, joka uhkasi sen vartioimaa aluetta. Nyt siellä näkyi vain yksi jänis, joka oli saapunut metsänreunaan yöpalalle ja kaivoi sammalten seasta itselleen ruokaa.

Sairaalan historia oli moninainen. Se oli alun perin ollut 1800-luvun lopun linnoitus, jonka Tsaari Nikolai II oli rakennuttanut itselleen piilopaikaksi. Häntä ennen oli jo kuitenkin Tsaari Vasili löytänyt paikan ja aloittanut rakennustyöt 1600-luvulla. Neljä vuotta työmiehet olivat kaivaneet linnoituksen alapuolelle luolastoja, joka olisi tsaarin ainoa selviytymispaikka, jos vallankumous alkaisi. Tsaari kuitenkin ehdittiin syöstä vallasta vuonna 1610 ja linnake jäi keskeneräiseksi. Ainoastaan luolasto kertoi paikalla tapahtuneesta pakkotyöstä jälkipolville, kunnes Nikolai II viimein sai käsiinsä paikkaa esittäneet suunnitelmat ja kartan. Linnoitus rakennettiin loppuun, mutta sitä ei koskaan otettu käyttöön. Nikolai luopui vallasta 1917 ja Tsaari hädettiin Siperiaan, jolloin linnoitus luolineen jäi tyhjäksi. Tästä vain vuotta myöhemmin Nikolai perheineen murhattiin. Vielä tänä päivänäkin, vain harvat tietävät linnakkeen olemassa olon ja vielä harvemmat sen historian. Karmaisevat huhut kiersivät aikoinaan ihmisten keskuudessa, jotka kertoivat linnaa ympäröivästä alueesta, jonne oli kadonnut ihmisiä jäljettömiin. Armeija

otti linnakkeen haltuunsa 1960-luvulla ja perusti sen alla olevaan, valtavaan luolastoon salaisen tutkimuslaitoksen. Vorsnakojn vankimielisairaala toimiikin täydellisenä kulissina salaisille kokeille ja huhut on aikoinaan laitettu liikkeelle, pitämään uteliaat loitolla linnakkeesta. Myöhemmin ne ovat laantuneet ja menettäneet uskottavuutensa.

Linnoitus seisoj pienen, mutta jyrkästi kohoavan vuoren huipulla ja peitti alleen lähes koko vuoren laen. Vain kapea polku kiersi linnoitusta ja erotti sen seinämät jyrkästä kalliosta, joka laskeutui yhdeltä reunalta suoraan järveen. Tällaisina sateisina öinä, kalliot kiiltävät niiltä paikoin liukkaana, missä täydenkuun säteet osuvat pilvien välistä niihin. Vlad raapi tulitikkuja tupakka hampaissaan ja kirosi mielessään kosteaa säätä, mutta samalla hetkellä, kun hän sai tikun palamaan ja on sytyttämäsillään tupakkaa, kuului jostain vaimea, veret seisauttava ulvaisu. Ääni hiljensi koko tienoon ja jähmetti paikalleen myös metsänreunassa loikkivan jäniksen, joka hetken päästä suuntasi kulkunsa suoraan metsän suojiin. Myös Mila valpastui äänen kuultuaan. Kylälaisten puheiden mukaan alueen lähistöllä oli havaittu todella huomattava susilauma, jonka arvellaan olevan lähtöisin Tsernobilin saastuneelta alueelta. Kerrottiin, että sudet olivat etsimässä uutta asuinalueita, jossa riittäisi saalista koko laumalle. Näihin puheisiin Vlad kuitenkin viittasi kintaalla. Varsinkin Sergei, jolla oli lammasfarmi aivan sairaalan lähellä, oli kova liioittelemaan asioita.

Ulvominen toistui, mutta kuitenkin Mila ei edes vilkaise metsään, vaan tuijottaa linnoitusta yrittäen määrittää äänen tarkempaa sijaintia, koska sen mielestä tämä selkäpiitä riipivä ääni oli kaikunut jostain syvältä vuoren uumenista. Vaikka Mila oli kuullut äänen useamman kerran, se ei ollut siihen tottunut.

Vlad oli pudottanut tupakkansa maahan ulvontaa säikähtäessä ja tuijottaa nyt tyhjiä askiaan. Harmikseen hän huomasi, että viimeinen tupakka makasi vesilammikossa, nyt olisi jaksettava ilman savuja muutama tunti ennen vuoron vaihtoa. Vartiokierros oli onneksi tehty loppuun ja tupakoiden loputtua, olisi sama siirtyä linnakkeen sisäpuolelle kuivattelemaan. Väsynein askelin Vlad lähti kävelemään kohti pääporttia, joka sijaitsi linnakkeen lounaisreunalla ja kutsui koiransa mukaan. Mila tarkkaili kuitenkin vielä valppaana ympärilleen, ollen hyvin epävarma

tilanteesta. Hetken ympäristöä punnittuaan, se tyytyi vain päästämään vaikean murinan ja haukahduksen yhdistävän usahduksen, kääntyi ympäri ja seurasi isäntäänsä, mutta pienen matkan jäljessä, välillä taakseen vilkaisten.

Vlad ei ollut edes itse täysin varma Milan rodusta, mutta laumanvartijasukuinen se oli, paksukarvainen nallekarhua muistuttava jättiläinen, jonka pehmeän ulkokuoren alle kätkeytyi alkukantaiset vartiointi- ja suojeleuvaistot. 60 senttimetrin korkeudessaan ja saman painoisena, se pystyisi taistelemaan sutta vastaan ja oli jopa kuultu, näiden koirien hyökänneen karhunkin päälle. Taistelutilanteessa ne pystyivät sulkemaan kivun kokonaan pois ja taistelivat viimeiseen ratkaisuun asti. Vlad oli itse kasvattanut Milan pennusta asti ja nyt neljän vuoden ajan pitänyt sitä mukanaan jatkuvasti. Mila ei suvainnut vieraita lähellä, joten Vlad ei voinut jättää sitä hoitoon ja yksin sitä ei myöskään uskaltanut jättää. Kerran Vlad oli kokeillut aamulla jättää sen yksin sisälle mökkiinsä ja kotiin saapuessaan, näky oli ollut järkyttävä. Koko sisustus oli myllätty ja keskellä tupaa ollut matto, jonka päällä ollut puinen sohvapöytä, oli raahattu ikkunan alle ja pöydän jalat harottivat siihen malliin, ettei ollut epäselvää, minkä takia se oli raahattu siihen. Mila oli neuvokkaana tyttönä laittanut itselleen makuualusen vartiopaikalle. Myös tuvan toisella reunalla sijaitsevan ikkunan alla, oli käyty vahtimassa metsänreunaa. Sohva oli täynnä karvaa, kuolaa ja vanutuppoja, joita oli vedetty ulos isännän tossuista. Mila makasi siinä ja vilkaisi välinpitämättömästi Vladia, kun tämä oli tullut sisään. Myös Vladin farkut oli kannettu tuolin selkänojalta sohvalle ja aseteltu mukavasti leuan alle.

Kerran Vlad oli vielä kokeillut jättää koiransa mökkiinsä pihaan rakentamaan ulkotarhaan, mutta kaksimetrisen aita ei ollut pitänyt sitä aloillaan, kun pahaa aavistamaton postinjakaja oli saapunut paikalle. Mila oli ilmeisesti pitänyt postipoikaa jonkinlaisena uhkana ja hypännyt vauhdilla koppinsa katolle ja siitä ponnistanut aidan yli. Postinkantaja oli varmasti saanut ikimuistoisen kokemuksen, kun Mila ei ollut laskenut tätä enää jatkamaan matkaansa kirjekassin kanssa, vaan napannut hihnasta kiinni väläyttäen koko hammasrivistönsä ja kumean murinan jakajalle. Kotiin saapuessa oli Vladia odottanut taas kerran yllätys, kun itseensä tyytyväinen Mila makasi mökin kuistilla postisäkki vieressään. Kirjeet tosin oli jo tutkittu perinpohjaisesti. Tietysti juuri tuossa säkissä

oli melkein koko pienen Groznajan kylän palkkashekit ja suurin osa niistä jo talletettu varmaan paikkaan, Milan pohjattomaan vatsaan. Tämän selkkauksen jälkeen, Vlad oli päättänyt pitää koiransa mukanaan jatkuvasti. Ja mikäpä siinä, koira olikin pidetty yksilö mielisairaalassa, jossa Vlad toimi vartijana. Hyväkuntoiset potilaat pitivät Milasta ja kiihtyneessä tilassakin olevat potilaat rauhoittuivat rapsuttamaan ja hoitamaan koiraa, vaikka tunne ei ole vaikuttanutkaan joka kerta molemminpuoliselta. Mila suhtautui heihin varauksella, vaikka potilaat olivat käyneet jo vuosien aikana tutuiksi. Jokin näissä kuitenkin varoitti Milan aisteja.

Erottamaton parivaljakko astui sisään sateesta ja Vlad riisui päällystakkinsa eteisessä, nappasi kuivan pyyhkeen komerosta ja kuivasi Milan turkin siihen. Heti sisään tultaessa, pystyi aistimaan linnakkeen pitävän sisällään jotain, mikä ei kuulu ulkopuolelle. Ulko-ovi oli kolme metriä korkea teräksinen pariovi, jonka jälkeen vastassa oli toinen samanlainen. Ovien välissä oli kahdeksan metriä pitkä aula. Ovet aukesivat vain yksi kerrallaan, sähköisesti sormenjälkitunnistuksella. Jos ovista toinen oli avoinna, ei toista voinut avata, ennen kuin avoin ovi olisi suljettu. Tämä oli vain yksi monista turvajärjestelyistä, joita modernisoituun linnakkeeseen oli rakennettu. Toisen oven takaa avautui sisääntuloaula, josta linnan käytävät jakaantuivat kahteen suuntaan. Oikeanpuoleisen käytävän yläpuolella oli valkoinen kyltti jossa luki: Vorsnakojn vankimielisairaala. Vasemmanpuoleisen käytävän yllä oli samanlainen kyltti ja tässä teksti: Asevoimien tutkimuslaboratorio. Pääsy kielletty! Vasemmanpuoleisen käytävän alussa oli myös vartijoiden tila, jonne Vlad oli Milan kanssa tullut kuivattelemaan.

Tila oli 35 neliön suuruinen huone, jonka takareunalla sijaitsi kaksi kerrossänkyä, joiden alavuoteissa nukkuivat Boris ja Mihail. Oikeassa reunassa oli keittotilat, liesi, mikroaaltouuni ja kahvinkeitin. Keskellä tupaa sijaitsi suuri massiivinen pirttikalusto. Vasen seinämä oli varattu pelkästään valvontalaitteistoille, joista ohjattiin koko rakennuksen turvajärjestelmää. Suuret näytöt keräsivät kuvaa kymmenistä valvontakameroista eripuolella linnaa sekä piha-alueilta.

Näyttöjen edessä nuokkui Juri. Mies istui tuolilla, jalat valvontapöydälle nostettuna ja tuoli keikkui kahden jalan varassa miehen nojatessa taaksepäin. Suu oli osittain auki ja neliskulmaiset silmälasit olivat valuneet aivan nenänpäähän. Tasainen rohina katkesi kuin seinään, kun Vlad vinkkasi Milalle käskyn herättää vartiovuorossa nukkuva toveri. Mila käveli Jurin luokse ja nosti kuonollaan miehen jalat pois pöydältä. Tästä säikähtäneenä Juri menetti tasapainonsa ja keikahti selälleen lattialle. Myös Boris ja Mihail heräsivät tähän rysähdykseen, jolloin Boris kolautti kaljun päänsä ylävuoteen pohjaan samalla, kun Mihail vetäisi vaistomaisesti pistoolinsa sängyn vierestä syliinsä ja pälyili unisilla silmillään ympärilleen. Sairaalassa päivysti jatkuvasti armeijan kouluttamia vartijoita, jotka tekivät kolmen vuorokauden yhtäjaksoisia työvuoroja kahtena parina. Vuorojen keston takia, oli vartijoiden tuvassa täysi majoitusvarustus, kaksi kerrossänkyä, televisio sekä videot ja pieni keittiönurkkaus. Myös Mila oli saanut oman pedin tuvan nurkkaukseen, heti sänkyjen päätyyn. Kuitenkaan se ei ollut malttanut pysyä poissa alapedeistä ja Boris olikin monesti joutunut nöyrytmään määrätietoisien Milan edessä ja siirtymään yläpedille. Joidenkin naisten kanssa asioista ei vaan voi neuvotella.

Juri nousi lattialta ja päästi venäjänkielisen sadattelun ilmoille samalla, kun nosti tuoliaan. Pöydällä ollut kahvimuki, oli kaatunut samassa rytäkässä lattialle ja Mila oli jo sovinnon eleenä auttamassa sen siivoamisessa.

- Sitä otettiin sitten yhteyttä kolmanteen ulottuvuuteen kesken vuoron, Vlad virnuili.
- Kunhan vain pidin silmiäni kiinni samalla, kun annoin kahvin jäähtyä. Oli vähän liian kuumaa minulle. Taisin sitten ilmeisesti torkahtaa. En suinkaan unissani taas kommentanut teitä? Juri tiedusteli tovereiltaan.
- En ole ihan varma, mutta Boris yritti tehdä asentoa alapedillä ja kalju sai ilmeisesti uuden lisäyksen patin muodossa. Ja ei se kahvi kovin polttavaa enää ole, kun Mila näkyy nuolevan sitä kovalla innolla tuosta lattialta.
- No, kasvaapahan jotain Boriksenkin päässä. Hiuksia en siellä ole nähnyt moneen vuoteen.

Boris vastasi Jurin vinoiluun parilla välinpitämättömällä naurahduksella sekä kansainvälisellä käsimerkillä ja painoi päänsä takaisin tyynyyn. Otsaa jomotti sen verran, että uni ei palaisi vielä hetkeen.

Vlad katseli lattialta kahvia nuolevaa koiraansa ja kysyi Jurilta, että miten vahvaa hän oli siitä keittänyt.

- Taisin laittaa aika reippaasti siihen poroja, että pysyn hereillä. Kofeiinia siinä on varmasti riittävästi tuon koiran tarpeeseen, hän vastasi.
- Perkele. Sitten tiedetään, että päiväunista ei tule mitään. Kofeiini saa Milan hieman ärtyisäksi, se todettiin jo aiemmin. Unenpuutteesta kärsivä laumanvartija ei ole kovin mukavaa seuraa.
- Meinaatko sitä parin kuukauden takaista kertaa? Juri tarkensi Vladilta. - Silloin, kun se joi kahvini edellisen kerran? Silloinhan sitä ei kukaan uskaltanut lähestyä kahteen päivään. Meinaatko, että se oli kahvin vika?
- Olihan sillä kahvilla oma osuutensa, mutta terästyksesi aiheuttama humaltuminen ja seuraavan aamun krapula kruunasivat sen vaikutukset, Vlad naurahti. - Mietihän nyt, jos satut omistamaan äärettömän herkän kuulon sekä hajuain, jotka Luoja on muokannut vuosien saatossa suojelemiseen ja lisäksi olet luonteeltasi epäluuloinen sekä halukas puolustamaan laumaasi. Mitä luulet saavan kofeiinin aiheuttaman unenpuutteen ja humaltumisen tuoman epäselvän tilannetajun aikaan? Puhumattakaan, niitä seuraavasta krapulasta?
- Jessus Vlad, älä edes muistuta! Minulla on edelleen purujäljet takalistossani, kun laskeuduin aamulla sängystä alas. En tajunnut Milan nukkuvan alapedillä tai osannut varoa sen hampaita, ennen kuin ne osuivat pakaroihini. Koskee vieläkin, kun ajattelen sitä.
- Parempi on kuitenkin antaa työn nyt olla omissa oloissaan.

Vlad käveli monitorien luokse ja huomasi niistä porttien ulkopuolella liikettä. Hän asettui lähemmäksi ohjauslaitteistoa ja suurensi portin kuvan yhdelle 40 tuumaisista näytöistä.

- Katsos Juri, onko sairaalan puolella odotettu uutta asukasta tähän aikaan sunnuntai- aamuna?
- Ei näkynyt ainakaan luettelossa mitään merkintää. Katso hieman tuota autoa, ei ole aivan normaali ajoneuvo potilaskuljetukselle.

Aivan oikein. Potilaita kuljetettiin yleensä tummennetuilla pakettiautoilla, mutta porttia kohden saapui musta henkilöauto. Ei ollut tarpeen olettaa, että sieltä saapuisi uusi potilas.

- Mihail, Boris, Vlad komensi. - Onko kummallakaan tietoa, miksi portteja kohti on saapumassa musta auto?

Vastaukseksi Vlad sai vain päänpyöryksiä ja jotain epämääräistä muminaa.

- Minä menen ottamaan sen vastaan, seuratkaa te täältä käsin. Ja ei enää kahvia Milalle, Vlad virnisti ja koppasi takkinsa telineestä, veti sen päälleen sekä varmisti, että pistooli oli vyöllä, käden saatavilla.

Koskaan ei voinut olla liian varovainen, kun oli armeijan kontrolloimassa laitoksessa, jonka virallisuuden ja laillisuuden suhdetta ei kannattanut kyseenalaistaa.

Portilla Vladia odottivat kirkkaat ajovalot, joiden takaa hän ei voinut erottaa kuin hieman liikettä molemmin puolin. Autosta oli molemmilta puolilta noussut matkustajat, mutta kasvoja hän ei nähnyt. Kun hahmot lähtivät kulkemaan kohti, Vlad siirsi kätensä vaistomaisesti oikealla lonkalla olevan pistoolin päälle ja huomaamattomasti poisti varmistimen pois päältä. Auton valot häikäisivät vastaan ja Vlad nosti vasemman kätensä silmien eteen saadakseen jostain hieman valon suojaan, nähdäkseen keitä odottamattomat yövierat olivat.

- Ei hätää toveri Vlad, kuului ääni pimeästä.

Tuon äänen Vlad tunnistaisi vaikka unissaan. Hän oli sotilasuransa aikana kuunnellut tätä ääntä samanlaisessa kaatosateessa useastikin. Erona vain se, että hän oli ryöminyt

munat turpeessa, ilman yhtään kuivaa kohtaa kropassa. Ääni kuului kapteeni Jaromir ”Miro” Novikoville, Venäjän armeijan kovamaineiselle kouluttajalle, josta sittemmin oli tullut puolustusministeri. Juuri Miron suosituksien pohjalta, oli Vlad päässyt etenemään urallaan ja se oli avannut joitakin ovia helpommin. Neljä ja puoli vuotta kapteenin alaisuudessa opetti Vladille itsekuria ja pitkäjänteisyyttä, aseiden käsittelyä sekä erätaidoista puhumattakaan.

Ikimuistoisimpia koulutustapahtumia oli laskuvarjohyppy keskelle Siperiaa 35 asteen pakkasessa, josta patikoitiin kolme viikkoa ihmisten ilmoille pelkän kartan, kompassin ja puukon kanssa. Ravinto hankittiin itse. Juuri tämä eräretki oli nostanut Vladin pisteitä kovanaamaisen kapteenin silmissä. Vladin uskomaton kyky sulautua luontoon, jäljittää eläimiä ja pyydystää niitä erilaisilla ansoilla, oli herättänyt kapteenissa suurta arvostusta alaistaan kohtaan. Ja mikäs ongelma tuossa Vladille oli? Olihan hän kasvanut koko ikänsä keskellä arometsää isänsä kanssa. Ilman sähköä ja juoksevaa vettä asuminen keskellä korpea, oli opettanut hänet ottamaan kaiken irti itsestään. Kavereita oli vain vähän, mutta ne harvat olivat kultaakin kalliimpia. Hän oli pyydystänyt ensimmäisen jäniksensä alle seitsemänvuotiaana ja jäljittäneet kaikkea mikä liikkui kavereiden kanssa, ihan vain huvikseen. Nämä erätaidot olivat kulkeneet hänen takanaan ihmisten puheissa ja luoneet arvostusta kyläläisten keskuudessa miestä kohtaan, joka muutoinkin eli hyvässä sovussa luonnon kanssa.

- Miro? Mitä helvettiä sinä teet täällä ja vielä tähän aikaan?
- Vierailuaika ei varmasti ole mitä tavallisin, toveri hyvä, mutta asian arkaluonteisuuden vuoksi, saavuimme näin varoittamatta. Olin kieltämättä hyvin yllättynyt, kun luin raporteistani, että olet tässä laitoksessa vartijoiden esimiehenä. Odotin sinun tähtäävän korkeammalle sotilasurallasi, Miro naurahti ja jatkoi, tämän herran varmaankin muistat.

Samaan aikaan auton valokeilasta astui esiin 60 vuoden ikäluokassa oleva mies. Pukeutuminen ei sopinut lainkaan yksiin suoriin housuihin, pitkään villakangastakkiin ja

kiiltonahkakenkiin sonnustautuneen kapteenin kanssa, päinvastoin. Hänellä oli päällään haalistuneet maastokuvioiset housut, joiden lahkeet oli työnnetty korkeavartisten vaelluskenkien sisään. Eräliivien alla oli kulunut flanellipaita ja päässä ruskea lippalakki. Vyöllä roikkui ainakin 30 senttiä pitkä puukko. Kasvot olivat ahavoituneet ja siksi iän arvioiminen saattoi heittää puoleen tai toiseen, mutta oikean silmän alapuolelta lähtevä ja kaulaan asti ulottuva arpi olivat entuudestaan Vladille tuttuja. Fjodor Kutznetsov, armeijan käyttämä erätaitojenkouluttaja. Posken arven Fjodor oli saanut joutuessaan kasvokkain karhun kanssa..

- Fjodor? Sinäkin täällä? Teillä on oltava todella hyvä selitys yölliselle vierailullenne. Kolme koulutettua, entistä palkkasotilasta, seuraa nytkin silmäkovana monitorista keskusteluumme.

Miro asteli Vladin luokse ja ojensi ruskean pahvikuoren. Vlad avasi kuoren, jonka sisältä paljastui kaksi valokuvaa ja siististi taitettu paperilappu. Vlad tarkasteli kuvia, joista ensimmäinen esitti laumaa teurastettuja lehmii keskellä peltoa ja toinen kuvista oli otettu lähempää kuollutta ruhoa ja se paljasti raatelujäljet tarkemmin. Lehmät oli kirjaimellisesti teurastettu, eikä pelkästään ravinnon saamiseksi, kuten esimerkiksi karhut yleensä tekevät. Raatelujäljistä näki myös selvästi, ettei asialla ainakaan ollut karhu. Puremajäljet olivat pienemmät ja tiheimmässä. Kuitenkin ne olivat liian suuret ollakseen suden tekosia, eikä susi tappaisi turhaan, saati sitten hyökkäisi lehmän kimppuun. Vlad vilkaisi taas ensimmäistä kuvaa ja laski siitä ainakin viisi kuollutta nautaa.

- Mikä helvetti tämän on tehnyt? Vlad kysyi, nostamatta katsettaan kuvasta.

Miro pudisti päätään.

- En todellakaan ole varma, mutta tämä lauma löytyi eilen 35 kilometrin päästä täältä. Tämän vuoksi tulin itse tarkastamaan alakerran tilanteen. Ymmärrät varmasti, mitä tarkoitan.

- Tiedät hyvin, että en voi laskea sinne edes sinua, ilman tutkimuksen johtajan lupaa. Sitä paitsi on täysikuu, olisi sulaa hulluutta astua siihen kammioon nyt.
- Lue se paperi, Miro pyysi.

Ja tosiaan, siinä oli tutkintalaitoksen johtajan antama valtuutus päästää Miro ja hänen seurueensa alakertaan.

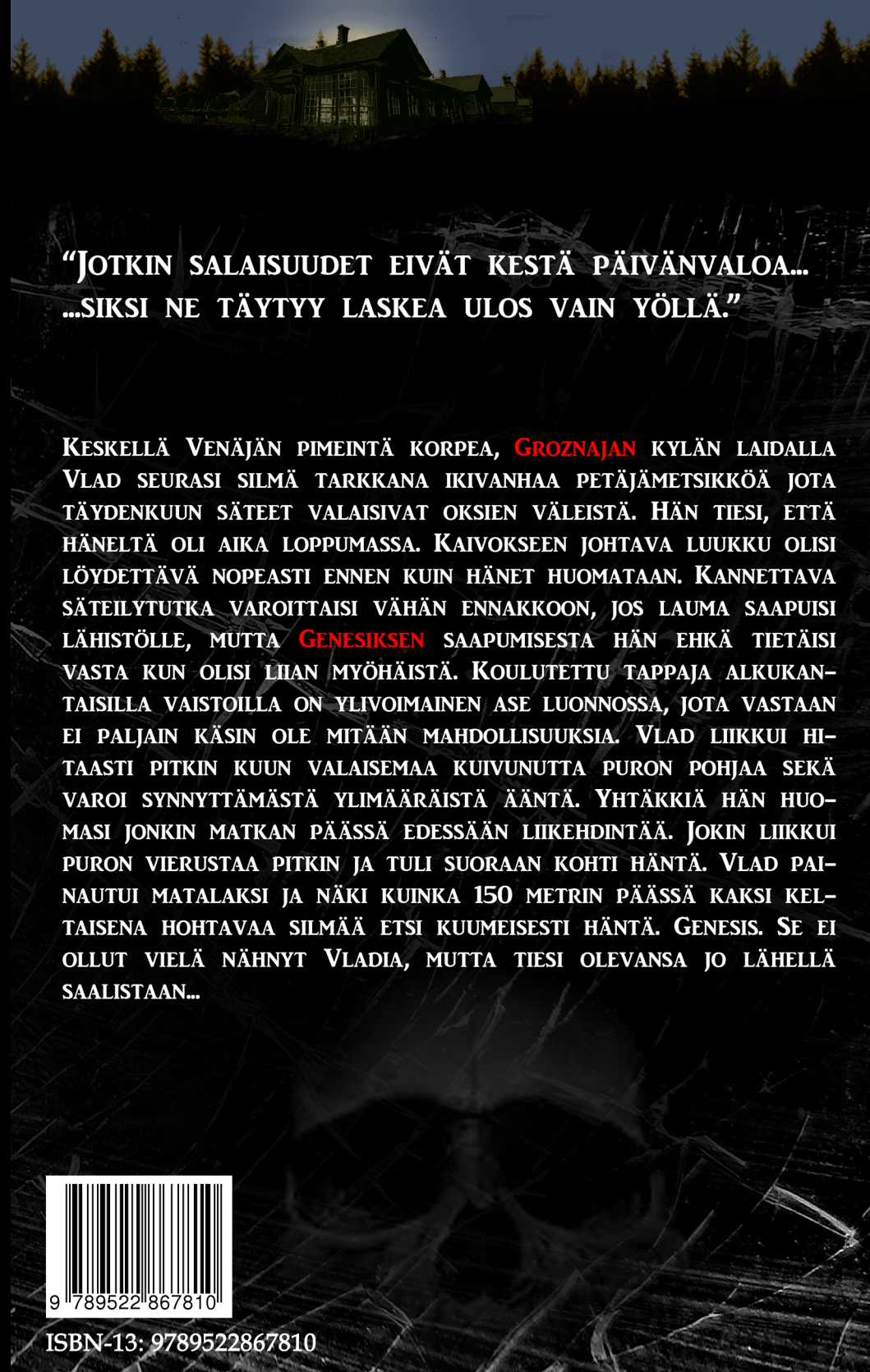
- Tiedätkö yhtään, mikä sinua siellä odottaa? Vlad tarkasti Mirolta.
- Suurin piirtein, Miro vastasi, mutta voit varmasti kertoa meille tästä kohta lisää.
- Da. Sitten on parempi siirtyä sisälle. Kohtahan tässä vesisateessa alkavat muutten kidukset kasvaa, mutta varoitan kuitenkin teitä. Linnoituksen luolasto on tehty aikoinaan syvälle kallion sisälle ja sen takia se on nykyiseen käyttöönsä juuri täydellinen. Sinne ei ole tarkoitus pitää opastettuja kierroksia ja te olette ensimmäiset vieraat minun työurani aikana. Älkää siis tehkö mitään, mitä en káske teitä tekemään.

Kolmikko siirtyi linnakkeen porttien sisäpuolelle. Viimeisen oven kolahdus jäi kaikumaan linnakkeen kolkoille käytävälle, kun se sulkeutui heidän takanaan.

- Viihtyisää, Miro totesi ivallisesti samalla, kun katseli korkeita käytäviä, jotka lähtivät vasemmalle ja oikealle heti ulko-ovelta.

Seinään kiinnitetty kyltti paljasti oikean puoleisella käytävällä olevan sairaalan osastot ja vasemmalla armeijan siipi. Vlad haki vartiotuvasta avainkorttinsa ja näytti vierailleen kädellään, että siirrymme vasemman puoleiselle käytävälle. Käytävä oli nelisen metriä leveä ja vähintäänkin yhtä korkea. Kiviseinät oli maalattu harmaaksi ja lattiaan valettu betoni kimalsi mustana. Aina välillä valoa toivat seinille ylöspäin suunnatut puolikuun muotoiset halogeenivalot. Tutkimushuoneiden ovia oli molemmin puolin käytävää, jolla vaikutti olevan pituutta kymmeniä metrejä.

Fjodor tutki ovien tekstejä samalla, kun he etenivät käytävällä. Ovien vieressä olevien kylttien perusteella hän päätteli, että suurimmassa osassa tutkimushuoneista tehtiin jonkinasteisia geenitutkimuksia. Samalla, kun käytävä loppui, kuului taas vertahyytävä ulvonta. Se tuntui nyt kuuluvan suoraan alapuolelta. Fjodorilta notkahtivat polvet, kun hän kuuli äänen. Miehen itsevarmoille kasvoille nousi hämmentyneen kysyvä ilme, joka

**"JOTKIN SALAISUUDET EIVÄT KESTÄ PÄIVÄNVALOA...
...SIKSI NE TÄYTYY LASKEA ULOS VAIN YÖLLÄ."**

KESKELLÄ VENÄJÄN PIMEINTÄ KORPEA, **GROZNAJAN** KYLÄN LAIDALLA VLAD SEURASI SILMÄ TARKKANA IKIVANHAA PETÄJÄMETSIKKÖÄ JOTA TÄYDENKUUN SÄTEET VALAISIVAT OKSIEN VÄLEISTÄ. HÄN TIESI, ETTÄ HÄNELTÄ OLI AIKA LOPPUMASSA. KAIVOKSEEN JOHTAVA LUUKKU OLISI LÖYDETTÄVÄ NOPEASTI ENNEN KUIN HÄNET HUOMATAAN. KANNETTAVA SÄTEILYTUTKA VAROITTAISI VÄHÄN ENNAKKOON, JOS LAUMA SAAPUISI LÄHISTÖLLE, MUTTA **GENESIKSEN** SAAPUMISESTA HÄN EHKÄ TIETÄISI VASTA KUN OLISI LIIAN MYÖHÄISTÄ. KOULUTETTU TAPPAJA ALKUKAN- TAISILLA VAISTOILLA ON YLIVOIMAINEN ASE LUONNOSSA, JOTA VASTAAN EI PALJAIN KÄSIN OLE MITÄÄN MAHDOLLISUUKSIA. VLAD LIKKUI HI- TAASTI PITKIN KUUN VALAISEMAA KUIVUNUTTA PURON POHJAA SEKÄ VAROI SYNNYTTÄMÄSTÄ YLIMÄÄRÄISTÄ ÄÄNTÄ. YHTÄKKIÄ HÄN HUO- MASI JONKIN MATKAN PÄÄSSÄ EDESSÄÄN LIIKEHDINTÄÄ. JOKIN LIKKUI PURON VIERUSTAA PITKIN JA TULI SUORAAN KOHTI HÄNTÄ. VLAD PAI- NAUTUI MATALAKSI JA NÄKI KUINKA 150 METRIN PÄÄSSÄ KAKSI KEL- TAISENA HOHTAVAA SILMÄÄ ETSI KUUMEISESTI HÄNTÄ. GENESIS. SE EI OLLUT VIELÄ NÄHNYT VLADIA, MUTTA TIESI OLEVANSA JO LÄHELLÄ SAALISTAAN...

ISBN-13: 9789522867810